

Sidste søndag i kirkeåret

Matt. 11, 25-30

En større flok mennesker var som sædvanligt stimlet sammen omkring Jesus. Der var lidt af hvert her. Selvfølgelig de, der altid fulgtes med ham, hans såkaldte disciple. En værre flok barylere. Også nogle kvinder, som ikke havde det bedste ry, flere enker, nogen der havde pinlige kvindesygdomme og minsandten også nogle ludere. Så var der nogen, der havde lidt af spedalskhed, men nu var helbredt. Ansigterne var endnu vansirede af ar. Der var også nogle ballademagere: Drukkenbolte, dovne karle. Og så var nogle efterlyste forbrydere.

Ude i siden og bagved stod de, der skulle holde øje med, hvad der foregik, og hvad Jesus sagde: De skriftkloge med deres lange hår og skæg og deres sorte kalotter på hovedet og de magtfulde alvorsmænd, farisæerne, der kunne loven og var meget fromme. Der var også andre magtpersoner: Et par romerske officerer og nogle soldater på orlov, med rustninger og våben, som glimtede i solen. Måske var der også øvrigheds- og myndigheds personer, rige købmænd, velstående vingårdsejere og solide håndværkere, som vel ikke ejede alverden, men svarede enhver sit og var almindeligt respekterede.

Hvad vil disse mennesker mon hen til Jesus

efter? Hvad er de ude på? Hvorfor er de kommet? De har jo ikke en chance. Har man da nogensinde hørt om en religion for dem, der ikke kan finde ud af at tro? Har man da nogensinde hørt om en Gud, der tager imod de forkerte, dem der ikke kan eller vil holde buddene, dem for hvem livet er gået i spåner? De fleste af dem har jo ikke et klap forstand på religion.

Tja, hvorfor er vi kommet i kirke? Er der nogen her, der har noget at vise frem eller prale med over for Gud - noget som helst, Gud kunne belønne os for. Næh, det er der da vist ikke. Nogen kommer, fordi det er deres arbejde, og de får løn for det. Andre kommer, fordi der er kirkekaffe bagefter. Andre kommer, fordi det er et afbræk i det kedelige fængselsliv. Andre fordi de finder det interessant. Atter andre fordi de bærer på noget, der gør ondt, og så vil de høre, om der måske bliver sagt noget, der kan trøste lidt. Der kan være så mange grunde, og de behøver jo ikke være de samme, hver gang man går til gudstjeneste, og i hvert fald kommer det ikke andre ved, hvorfor man kommer – heller ikke præsten.

Sådan er det også med flokken omkring Jesus. Nogen er ked af det. Nogen belurer

ham. Nogen er bare dumpet ind eller er mødt op af nysgerrighed. Der er såmænd ikke den store forskel på dem og os.

Så begynder Jesus at tale til dem og os; og det er i hvert fald nogle gode ord for dem, der ikke har karakterbogen i orden: ”Jeg priser dig, Fader, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, Fader, for således var det din vilje ... Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle!”

Sikken en salve! Vi synes måske, det lyder sødt. Den dag har det virket chokerende og provokerende. Et slag i hovedet på de kloge, de rige, de stærke, de fromme. Og liflig tale for dem, der ingenting var. Der står en og taler til dem hen over hovedet på deres undertrykkere. Det lyder stærkt og hemmelighedsfuldt. De forstår det knap nok, men det er i hvert fald møntet på dem; og engang vil de i modsætning til de vise og kloge forstå det fuldt ud.

Kort tid efter blev skaren opløst; og en af dem inde i flokken, der ellers havde prøvet at gemme sig, blev arresteret og kastet i fængsel. Han havde længe været eftersøgt, men nåede altså ikke at forsvinde, fordi han absolut måtte høre, hvad Jesus ville sige. Han tilbragte nogle uger i fængslet, hvor han havde god tid til at tænke over det, han havde hørt. Det var så mærkeligt, for han havde for længe siden droppet alt det der med Gud; han var så langt nede ad skråplanet, at der alligevel ikke var noget håb for ham. Han var både røver og morder. Nu sad

han bare og ventede på sin dødsdom. Men han tænkte meget på det, Mesteren fra Nazaret havde sagt: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile”. Det var, som om ordene sugede ham til sig, så han hverken tænkte på sin dårlige samvittighed eller på den forestående dødsdom.

Så blev han ført frem for Pontius Pilatus. Processen var ganske kort og forudsigelig: Han blev sammen med to andre røvere dømt til døden. Og dog var han ved at redde livet i sidste øjeblik, fordi en af dem blev benådet i anledning af påsken; men det blev hans kammerat Barabbas, der fik sin frihed. De to andre blev bagbundet ført ud til henrettelsespladsen uden for byen. Stedet hed Golgatha.

Der blev rejst tre kors; og stor blev hans forbavselse, da han så, at den tredje korsfæstede var Mesteren fra Nazaret. Han hang der ydmyg og sagtmodig, som han havde sagt den dag. Han fandt sig i deres spot og forhånelser; og røveren følte sig mere og mere ét med ham. Da hans kammerat på det andet kors begyndte at håne mesteren, råbte han: ”Frygter end ikke du Gud, skønt du er under den samme dom. Vi er det med rette og får kun løn som forskyldt; men denne mand har intet ondt gjort”. Så vendte han sit blik mod Jesus og sagde: ”Tænk på mig, når du kommer i dit rige”. Da sagde Jesus til ham: ”Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradiset!”

Da følte røveren en varm fortrøstning strømme igennem sig. Nu forstod han, hvad Mesteren havde ment den dag, hvor han sagde, at det skulle være skjult for de vise og kloge og

åbenbares for de umyndige. Han kunne ikke forklare, hvad der skete med ham; men han gennemstrømmedes af en vished om, at Gud faktisk allerede havde taget ham til sig på grund af det løfte, Jesus havde afgivet.

Et par timer senere udåndede de alle tre. Og ingen kunne se på dem, at der var foregået noget særligt; og man kunne da heller ikke se nogen forskel på de to røvere. De så alle tre lige forpinte ud.

”I dag skal du være med mig i Paradis!” Historien har en forunderlig fortsættelse. Tre dage efter stod Jesus op af graven. Det punktum, som var sat med korsfæstelsen Langfredag, blev pludselig slettet. Dermed blev løftet, som Jesus havde givet røveren, igen brændende aktuelt, fordi det løfte mindede om alle de andre gange, hvor Jesus aflagde løfter til de umyndige og små.

Opstandelsen betød, at alt det, Jesus havde sagt og gjort og levet, fik en stærk og påtrængende sandhed over sig. Det blev så levende, hver gang det blev gentaget, som om det gjaldt netop dem, der hørte det lige nu! Og sådan opstod da efterhånden kirken. Mennesker gik sammen for at høre ordene igen og igen, fordi de virkede på en eller anden måde. Han talte til dem, som han havde talt til røveren og alle de andre umyndige og små.

Og de kloge og forstandige forstod stadig ingenting, men de umyndige tog ordene til sig og levede og døde på dem, - og gav dem videre til næste generation. I dag er det os, der hører dem og skal leve på dem. Vi kan roligt slippe alt det, vi skammer os over og alt det, vi praler af, for det tæller ikke over for den Gud, som siger: ”Kom til mig alle I,

som bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile”.

Sådan tager kærlighedens Gud os til sig og henter os ind i sit Paradis.

Amen

Dorte Ørtved

Fængselskirken i Sdr. Omme

Salmer:

733, 70, 131, 260

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk